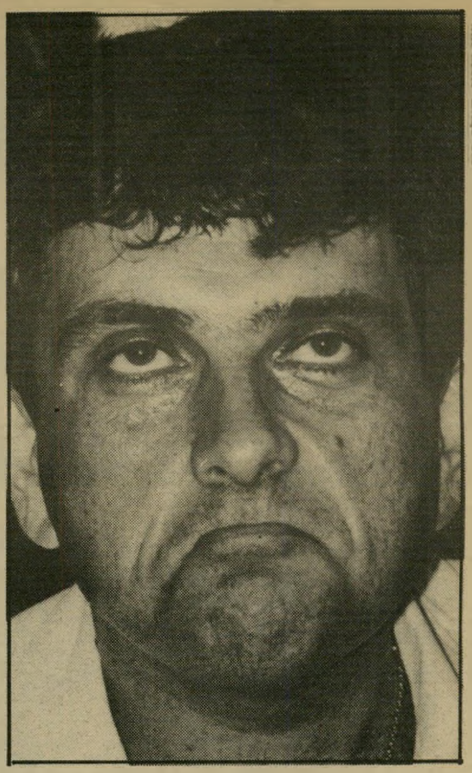

דודו דותן:

„לגמרי לא בטוח שאני לא אבכה!"

שיחות־טאבה נמשכות, ובכל יום אחד הצדדים עושה שרירים וצד האחר עושה ברוגז, ולמרות ששום דבר סופי עדיין לא הוחלט, ברור שמלון „סונסטה" וכפר־הנופש של נלסון עוזבים את מדינת־ישראל.

פגשתי את דודו דותן, שסיפר לי בעצב כי השבוע הוא ואשתו וילדיו נוסעים ל„סונסטה" כדי להיפרד. שאלתי את דודו מה המיוחד ב„סונסטה", שצריך להיפרד ממנו. בסך הכל מלון.

סונסטה היה בשבילי — ואני מניח שלא רק בשבילי — יותר ממלון טוב. הוא היה מעין חוץ־לארץ בתוך הארץ, וכשאני אומר חוץ־לארץ אני מתכוון לטוב ולרע, כולל המרחק וכולל קצת סנוביות.

טאבה

ביליתי במקום הזה שעות יפות מאוד של חיי, עם אשתי ועם ילדיי, הגגנו חגים ביחד ונזרקנו על החוף.

א־פרופו נזרקנו, נדמה לי שזה המקום היחידי שהיתה בו מין זריקות אלגנטית כזאת. בבוקר יכולת לרדת במיכנסיים קצרים וקרועים ובטי־שרט דהוי ופנים לא־מגולחים, ואחרי שעה יכולת להרביץ הופעה של אציל — ובשתי הצורות קיבלו אותך באופן לגמרי טיבעי.

בסונסטה, בעצם בטאבה, עשיתי את הדברים הכי אמיצים בחיים שלי. את מאמינה שאני צנחתי במיצנח?

● אני מאמינה עליך הכל. תגיד לי, אם אתה נוסע להיפרד מהמלון, בכמה יהיה שונה הביקור הזה מהא־חרים?

אני לא יודע. קודם כל ההרגשה שזהו זה, אולי זאת הפעם האחרונה שלי. אני לא מתאר לעצמי שבסוף השהות שלי, הפעם, אני אגיד שלום ולהתראות כרגיל. אני בטח אתחבק ואתנשק עם כל מי שאני מכיר שם, וכמו שאני מכיר את עצמי לגמרי לא בטוח שאני לא אבכה.

● ואחרי שתבכה, יעבור חודש ובסך־הכל תזדקק לאשרה מצרית כדי לבלות שוב ב„סונסטה".

גם אם זה נכון, זה לא יהיה אותו הדבר. פתאום המלון יהיה סתם חוץ־לארץ. ואם סתם חוץ־לארץ, אז יש לי כתובות יותר מוצלחות. זה לא סתם בניין באיזור מסויים, זה האווירה שלא תחזור יותר.

● אז אולי אתה בעד לא להחזיר את המלון?

מה את מדברת: בשביל השלום אני מוכן להחזיר את החצר של הבית שלי! (דניאלה שמי)

אמא של חייל:

„אף אחת לא תשאיר את הבן שלה רעב!"

בתחילת השבוע גילה מפקד במרכז־המזון בצה"ל לעם־ישראל כי המחסנים במרכז־המזון הצה"לי ריקים, וכתו־צאה מכך ייאלצו החיילים להישאר רעבים או, לחילופין, ייאלצו להסתפק בלחם צר ובמים לחץ.

תיארתי לעצמי שהאם היחודיה בוודאי אינה מתמו־גגת מהפירסומים האחרונים, ושאלתי אמא של חייל, שה־עדיפה להישאר בעילום־שם, האם כבר שמעה תגובות מבנה החייל.

לא שמעתי מפיו תלונות, אבל במיסגרת הטירונות שהוא עובר הוא ירד הרבה במישקלו. יתכן שהירידה במישקל נובעת מה־אינטנסיביות של האימונים, ולאו דווקא מאיכות או מכמות האו־כל.

בכלל, הקביעה הזו נשמעת מאוד מוזרה, כי צה"ל לא יכול להרשות לעצמו להפסיק לספק מזון לחיילים. הרי בסך הכל

צבא

מדובר בבחורים צעירים, העסוקים בפעילות אינטנסיבית ובאי־מונים. אם הם לא יאכלו, הם לא יוכלו להתאמן. זה מאוד מוזר שצה"ל מפרסם פרטים כאלה.

● את מגדירה את עצמך באמא יהודיה?

אני אמא משוגעת. במשך הטירונות — הוא נמצא שם כבר שיבעה חודשים — הגעתי אליו בכל הזדמנות אפשרית, והבאתי לו אוכל שהוא אוהב, אבל לא מפני ששמעתי תלונות על האוכל, ואני בטח לא האם היחידה.

● שמעת תלונות מחברים של הבן?

לא שמעתי שחסר אוכל. להיפך. שמעתי על חיילים שביקשו מאמהות להפסיק לשלוח להם חבילות, כי יש להם מספיק אוכל. גם הבן הגדול, ששירת שנתיים ביחידה קרבית, ביקש שלא אשלח לו חבילות, ומעולם לא היו לו תלונות על טיב האוכל. אני נמצאת בקשר עם כמה אמהות לחיילים, וגם מהן לא שמעתי תלונות.

● את אומרת שבינתיים אין לך תלונות לצבא שלא מאכיל את הבן?

להיפך. הבן שלי, שהיה מאוד מפונק לפני צבא, התחיל לאכול הכל. אפילו כשהוא מגיע הביתה הוא לא עושה בעיות עם האוכל. יתכן שמרגישים את המחסור — אם בכלל — במקומות אחרים, אבל לא ביחידות קרביות.

● אם הפירסומים יוביחו את עצמם בנכונים, יש בדעתך לתמוך בצבא?

בוודאי. אין לי שום כוונה להשאיר את הבן שלי רעב, למרות שזאת אחריות הצבא. אף אחת לא תשאיר את הבן שלה רעב!

(אורית זרובבל)

דוב תבורי:

„כהנא עוד יעכל אותך, דוב תבורי!"

בשבוע שעבר עוקל רכושו של דוב תבורי, ראש עיריית פתח־תיקווה, על־ידי ההוצאה לפועל. הסתבר כי העילה לעיקול היתה פסק־דין שניתן לפני שנה וחצי, ושחייב את תבורי לפצות בסכום של 2000 שקלים פעיל „כך" על סטירה שנתן לו תבורי. הרכוש עוקל למרות שתבורי שילם את הסכום יום אחרי הפסיקה.

מה עוקל, שאלתי את תבורי.

הטלוויזיה, הווידיאו, כל התמונות, סינטיסייזר, שואב־אבק, מיקרוגל, כל מכשירי־הרדיו. בקושי הסכימו להשאיר את הווקמן של בתי — כל השאר הם לקחו.

● איך זה קרה?

פקידי ההוצאה־לפועל הגיעו לביתי בדיוק כשאשתי נעדרה ממנו לחצי שעה. הם ראו שאין אף אחד, ומבלי להתריע ניגשו ישר למלאכת הפריצה. עד שהגיעה אשתי הם הספיקו להוציא חלק מהדברים.

● התביעה על הבאת איש „כך"?

מישפט

לפני שנה וחצי פסק בית־המישפט 2000 שקלים לזכותו, שאותם שילמתי למתרת היום לבית־המישפט. הרקע לעיקול היה תביעתו של עורך־הרין, שטען שאת הכסף הייתי צריך לשלם לו, ולא לבית־המישפט. הוא פנה לעורך־דין אחר שיטפל במיקרה, וזה פנה להוצאה־לפועל, ובתזכיר ששלח להם לא הזכיר ששילמתי את הסכום על־פי־חוק לבית־המישפט. עובדה שבוודאי היתה משפיעה על חוות־דעתו של מנהל ההוצאה־לפועל, שאמנם אישר את סכום החוב, אבל לא אישר הוצאה־לפועל. פקיד ההוצאה־לפועל חתם על העיקול, וכך הגיעו אלי המעקלים.

● אתה מרגיש פגוע?

בוודאי! עורך־הדין טען שנשלחה לי הודעה מוקדמת מההו־צאה־לפועל, אבל הודעה כזאת לא הגיעה. היה כאן שימוש לרעה בהליכי בית־מישפט. עורך־הדין התקשר עם ביתי בזמן הליך ההוצאה־לפועל, והורה לפקידים שלא להתעכב. הם גם הוציאו מהבית רכוש בערך שהוא פי חמישה מהסכום שכביכול הייתי חייב. זה כאילו שמפשיטים אדם עירום!

● אתה מאמין שיש למיקרה קשר למועד הבחי־רות הקרוב?

ללא ספק! מה הפריע להם לטפל בתיק לפני שנה וחצי? מסתבר שהם גם הודיעו מראש לעיתונאים ולצלמי־עיתונות!

● יש בדעתך להגיב?

האפילוג הוא שבמוצאי־השבת נכתבה על קיר העירייה הכ־תובת „כהנא עוד יעכל אותך, דוב תבורי!" מלשון לעכל. הם רצו לבזות אותי — אבל אני אמצה את הדין עם כל מי שקשור בפרשה. אתבע אותם בכל הליך מישפטי אפשרי על־פי חוק!

(אורית זרובבל)